

Spreektekst hoorzitting Amber Bindels, Wij Staan Op!

18 april 2018

Dank u wel dat ik hier, namens veel mensen met een beperking, mag spreken over de voorgenomen wijzigingen in de participatiewet.

Wijzigingen die zullen leiden tot een verslechtering van de inkomenspositie van mensen met een beperking, zoals ik.

Wijzigingen die zullen leiden tot economische afhankelijkheid in plaats van onafhankelijkheid.

Wijzigingen die het ons nog moeilijker maken om gelijkwaardig naast andere mensen in het leven en het werk te staan.

Wijzigingen die ten koste zullen gaan van onze kwaliteit van leven. Wijzigingen die niet stroken met de bedoeling van het VN verdrag.

Met mijn verhaal wil ik illustreren waarom u beter met ons nieuwe plannen kunt maken dan vasthouden aan deze plannen. Wij zijn daartoe heel graag bereid!

Mijn naam is Amber Bindels, ik studeer filosofie, doe vrijwilligerswerk bij het Liliane Fonds en zet me in voor Wij Staan Op! een beweging van jonggehandicapten uit het hele land.

Omdat ik te vroeggeboren ben, heb ik een hersenbeschadiging en geven mijn hersenen niet de goede signalen aan mijn spieren en staat er veel spanning op. Zelf uit bed komen kan ik niet, evenmin als zelf naar het toilet gaan of 'even' iets doen.

Drie jaar geleden kwam ik bij Wij Staan Op!, omdat ik aan den lijve ondervond hoezeer het beleid wat u hier met z'n allen maakt, het leven dat ik leid, raakt. Zo heb ik een jaar op bed gelegen omdat ik niet de goede stoel kon krijgen om in te zitten, heb ik een tijd schuld gehad door de decentralisatie en zit ik nu hier omdat we weer het risico lopen dat onze positie opnieuw verslechtert.

Meedoen is een mensenrecht, daarom gaf Wij Staan Op! met de actie #jekomtarnietin de laatste zet voor de ratificatie van het VN-Verdrag voor de rechten van mensen met een handicap. De ratificatie waarop we 10 jaar hebben moeten wachten.

We hoopten dat met de ratificatie van het verdrag, de stem van mensen met een handicap het startpunt van uw beleid zou worden. Dat we nu formeel een steun in de rug zouden hebben om in een gelijke positie te komen met mensen zonder handicap. Dat onze handicap niet de rest van ons leven bepaalt. In plaats daarvan wordt er beleid ontwikkeld dat ons weer in een ongelijke positie brengt ten opzichte van anderen. De centrale overheid moet onze positie waarborgen en beschermen, zo staat het in het verdrag. En zo hoort het ook! Ik wil niet tegen de overheid strijden, daarvoor zit ik hier niet. Ik wil dat u me helpt een zo zelfstandig mogelijk leven te leiden.

Wat met deze plannen wordt bewerkstelligd staat daar haaks op. Dat heeft het College voor de Rechten van de mens vorige week nog eens bevestigd.

Ik wil het nu hebben over de mogelijkheden. Ik studeer en aan het einde van dit jaar ga ik trouwen. Dat is uw eigen schuld omdat mijn aanstaande echtgenoot en ik elkaar hier in Den Haag hebben leren kennen. Daar zit hij, hopelijk wil hij na dit betoog nog steeds met me trouwen.

Ik wil dat een werkgever mijn talent ziet en me dat laat ontwikkelen. Ik ben een volwaardige werknemer die op zijn minst het minimumloon waard is. Als je, zoals ik, levenslang en levensbreed een beperking hebt, moet je alles 'regelen'. Mijn leven gaat gepaard met blijvende, vaak overbodige bureaucratie: voor persoonlijke zorg, mobiliteit, opleiding, werk en vrije tijd. Dat kost mij twee dagen van mijn week.

Nu komt daar in uw plannen de maandelijkse complexe last van deze regelgeving rond loondispensatie bij. Ik heb van deskundigen begrepen dat zij de formules niet eens snappen (en ik heb zelf ook een mislukte poging gedaan), waarom wordt dan die last bij ons neergelegd? Ik kan toch niet ook nog moeten werken om ergens te mogen werken, zonder volwaardig recht op pensioen, WW of vakantiegeld? Wat mensen die geen handicap hebben wel hebben? Ik mag wel werken, maar geen geld verdienen. Sparen mag ik ook niet. Een werkende partner hebben ook niet. En als ik wel in aanmerking kom voor een aanvullende uitkering, moet ik zelf naar de gemeente stappen. Dat is bureaucratisch, negatief onderscheidend, en extreem arbeidsintensief en daarnaast gewoon nog eens superefficiënt.

Dit vinden wij niet alleen. Naast alle organisaties die u vandaag zult spreken hebben meer dan 75.000 mensen onze petitie getekend. Ook zij zijn het er mee eens dat wij volwaardige werknemers horen te zijn.

Wij vragen u daarom met klem om onze positie te verbeteren. Dit kunt u doen door nu vanuit ons perspectief de plannen vorm te geven. Samen met ons zodat vanaf het begin duidelijk is wat er nodig is om volwaardig mee te kunnen doen in de maatschappij. Mijn handicap kan ik niet uitzetten, deze plannen van tafel halen kunt u wel.